

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง
เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร
พ.ศ. ๒๕๖๘

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง
เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร
พ.ศ. ๒๕๖๘

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับปัจจุบัน ประกอบกับมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงฉบับปัจจุบัน องค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรังและนายอำเภอชุมพวง จึงตราข้อบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้ เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๘”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง นับแต่วันถัดจากวันที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง แล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๑

ข้อ ๔ ให้นายองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรังรักษาการตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือประกาศ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๕ ในข้อบัญญัตินี้

“องค์การบริหารส่วนตำบล” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับกิจการเลี้ยงสุกร ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“การเลี้ยงสุกร” หมายความว่า การมีสุกรไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา ตลอดจนให้อาหารเป็นประจำสม่ำเสมอ เพื่อให้สุกรเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“ผู้ดำเนินกิจการ” หมายความว่า ผู้เป็นเจ้าของหรือบุคคลที่เรียกชื่ออย่างอื่น ซึ่งรับผิดชอบดำเนินการสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรนั้น

“การค้า” หมายความว่า การประกอบธุรกิจ การพาณิชย์ การอุตสาหกรรม การเกษตร การผลิต หรือการให้บริการใด ๆ เพื่อหาประโยชน์อันมีมูลค่า

“มลพิษทางเสียง” หมายความว่า สภาวะของเสียงอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบ หรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน

“มลพิษทางอากาศ” หมายความว่า สภาวะของอากาศอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

“มลพิษทางน้ำ” หมายความว่า สภาวะของน้ำทั้งอันเกิดจากการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการที่ทำให้มีผลกระทบหรืออาจมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

“อาคาร” หมายความว่า บ้าน เรือน โรง ร้าน อาคารที่ใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้

“เหตุรำคาญ” หมายความว่า ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำทางระบายน้ำที่ใสมูล หรือเถา หรือสถานที่อื่นที่อยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของ มีการเทสิ่งใด ๆ เป็นเหตุให้เกิดความเสื่อม หรือละอองสารเป็นพิษ

(๒) อาคารอันเป็นที่อยู่อาศัยของคน หรือสัตว์ หรือสถานที่ประกอบกิจการใด ไม่มีการระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็น หรือละอองอย่างเพียงพอ จนเป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) การกระทำใด ๆ ที่ทำให้เกิดกลิ่น เสียง สิ่งมีพิษ หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจของผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบเหตุนั้น

(๔) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๑

สถานที่ตั้ง สถานที่เลี้ยงสุกร

ข้อ ๖ ให้กิจการเลี้ยงสุกร เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง ผู้ใดประสงค์จะเลี้ยงสุกรจะต้องปฏิบัติตามข้อบัญญัติดังกล่าวนี้

ข้อ ๗ สถานที่ตั้ง ต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถานสถาบันการศึกษา โรงพยาบาลหรือสถานที่ของราชการอื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อชุมชน โดยต้องมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าวข้างต้น ดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรน้อยกว่า ๒๐ ตัว ควรมีระยะห่างในระยะที่ไม่ก่อให้เกิดความรำคาญต่อชุมชนใกล้เคียง

(๒) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๒๑ - ๕๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เมตร

(๓) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๕๑ - ๑๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๔) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๑๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑ กิโลเมตร

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นต้องเพิ่มจำนวนสุกรจนไม่เป็นไปตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ดำเนินการแจ้งเหตุจำเป็น และจำนวนสุกรที่เพิ่มขึ้นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นในระยะเวลาสิบห้าวันนับแต่มีเหตุดังกล่าว และต้องดำเนินการให้จำนวนสุกรเป็นไปตามวรรคหนึ่งภายในระยะเวลาเก้าสิบวัน

ข้อ ๘ สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรต้องตั้งอยู่ห่างจากแหล่งน้ำสาธารณะในระยะไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

ข้อ ๙ สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ต้องตั้งอยู่ห่างจากโรงฆ่าสัตว์ ตลาดนัดค้าสัตว์ ตั้งแต่ ๕ กิโลเมตรขึ้นไป

ข้อ ๑๐ สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรต้องจัดให้มีบริเวณเลี้ยงสุกรเป็นสัดส่วน และอยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะ หรือที่ดินต่างเจ้าของ และต้องมีที่ว่างอันปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสุกรนั้นไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการประเภทเดียวกันตามข้อกำหนดนี้

ข้อ ๑๑ โรงเรือนเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่ในบริเวณที่ไม่มีน้ำท่วมขัง

หมวด ๒

สุขลักษณะของโรงเรือนเลี้ยงสุกร และส่วนประกอบ

ข้อ ๑๒ โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสุกร ไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบกิจการอื่นใด

ข้อ ๑๓ พื้นโรงเรือนเลี้ยงสุกรทำด้วยวัสดุแข็งแรง พื้นผิวเรียบ ทำความสะอาดง่าย มีความลาดเอียงที่เหมาะสมให้น้ำ หรือสิ่งปฏิกูลไหลลงรางระบายน้ำได้สะดวก

ข้อ ๑๔ โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องมีที่ขังและที่ปล่อยสุกร กว้างขวางเพียงพอ คอกสุกรต้องมีการกั้นเป็นสัดส่วน เหมาะสมกับจำนวนสุกรไม่ให้สุกรอยู่อย่างแออัด

ข้อ ๑๕ หลังคาทำด้วยวัสดุแข็งแรง มีความสูงจากพื้นที่เหมาะสมและมีช่องทางให้แสงสว่าง หรือแสงแดดส่องเข้าภายในอาคารได้อย่างทั่วถึง

ข้อ ๑๖ โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องจัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ และมีการระบายอากาศดี

ข้อ ๑๗ ถนนภายในสถานประกอบกิจการต้องใช้วัสดุคงทน มีความกว้างเหมาะสมสะดวกในการขนส่งลำเลียงอุปกรณ์ อาหารสัตว์ รวมทั้งผลผลิตเข้าและออกภายในสถานประกอบกิจการ

ข้อ ๑๘ สถานที่เก็บอาหารและโรงผสมอาหาร ควรจัดเป็นสัดส่วนและถูกหลักสุขาภิบาล

หมวด ๓

สุขลักษณะเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ น้ำดื่ม น้ำใช้

ข้อ ๑๙ อาหารที่ใช้เลี้ยงสัตว์ต้องมีคุณภาพและมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์

ข้อ ๒๐ ต้องมีสถานที่เก็บอาหารแยกเป็นสัดส่วน จัดให้เป็นระเบียบและมีการดูแลรักษาความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ

ข้อ ๒๑ ต้องมีที่เก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ในการทำงานเป็นสัดส่วนเหมาะสม และเป็นระเบียบเรียบร้อย

ข้อ ๒๒ เครื่องมือ เครื่องใช้ และอุปกรณ์ รวมถึงสวิตช์และสายไฟต่างๆ ต้องได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพดี

ข้อ ๒๓ ต้องจัดให้น้ำดื่มที่ได้คุณภาพตามมาตรฐานน้ำดื่มไว้บริการสำหรับผู้ปฏิบัติงาน อย่างเพียงพอ ตั้งอยู่ในบริเวณที่แยกออกจากโรงเรือนเลี้ยงสัตว์ และลักษณะการจัดบริการน้ำดื่ม ต้องไม่ก่อให้เกิดความสกปรกหรือการปนเปื้อน เช่น ใช้ระบบน้ำกดใช้แก้วส่วนตัว ใช้แก้วกระดาษที่ใช้ ครั้งเดียวแล้วทิ้ง ใช้แก้วส่วนกลางที่ใช้ดื่มเพียงครั้งเดียวแล้วนำไปล้างทำความสะอาดก่อนนำมาใช้ใหม่ หรือวิธีอื่น

ข้อ ๒๔ ต้องจัดให้น้ำใช้ที่สะอาดได้มาตรฐาน และมีปริมาณเพียงพอในแต่ละวัน

ข้อ ๒๕ กรณีที่สถานประกอบการกิจการผลิตน้ำใช้เอง ควรตรวจสอบดูแลคุณภาพน้ำดิบให้สะอาด ตรวจสอบระบบท่อน้ำและทำความสะอาดภาชนะเก็บกักน้ำอยู่เสมอ และปรับปรุงคุณภาพน้ำให้มีคุณภาพดี อยู่เสมอ

หมวด ๔

สุขอนามัยของผู้ปฏิบัติงาน

ข้อ ๒๕ ผู้ปฏิบัติงานในฟาร์มต้องมีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นโรคติดต่อ หรือโรคที่สังคมรังเกียจ โรคที่เกี่ยวข้องกับทางเดินอาหาร ทางเดินหายใจ หนองน้ำหวนก และบาดแผลติดเชื้อ หรือไม่เป็นพาหะ นำโรคติดต่อ ได้แก่ อหิวาตกโรค ไข้รากสาดน้อย บิด อีสุกอีใส คางทูม ไวรัสตับอักเสบบี และโรคติดต่อ อื่นตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข

ข้อ ๒๖ ผู้ปฏิบัติงานต้องได้รับการตรวจสุขภาพเป็นประจำทุกปี

ข้อ ๒๗ ผู้ปฏิบัติงานควรได้รับการอบรมในเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย

ข้อ ๒๘ ผู้ปฏิบัติงานในฟาร์มจะต้องปฏิบัติ ดังนี้

(๑) ล้างทำความสะอาดมือทุกครั้งก่อนเข้าหรือออกจากฟาร์ม และภายหลังออกจาก ห้องส้วมและจับต้องสิ่งปนเปื้อนต่าง ๆ

(๒) ควรสวมใส่ชุดปฏิบัติงานที่สะอาดเหมาะสมในแต่ละกิจกรรมที่ปฏิบัติ

(๓) ในกรณีที่มีบาดแผลต้องปิดแผลด้วยที่ปิดแผล ถ้ามีบาดแผลที่มือต้องสวมใส่ถุงมือหรือ ปลอกนิ้วขณะปฏิบัติงาน

หมวด ๕
การจัดการน้ำเสีย มูลฝอย สิ่งปฏิกูล

ข้อ ๒๙ ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียที่ได้มาตรฐาน ใช้การบำบัดน้ำเสียที่เหมาะสม รางระบายน้ำไม่อุดตัน

ข้อ ๓๐ ต้องจัดให้มีภาชนะรองรับมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาล เหมาะสมและเพียงพอ

ข้อ ๓๑ น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งให้ได้เกณฑ์มาตรฐานน้ำทิ้งตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และรายงานการทำงานของระบบบำบัดน้ำเสียตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมก่อนปล่อยออกสู่ภายนอกสถานประกอบกิจการ

ข้อ ๓๒ ต้องเก็บ กวาด มูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลเป็นประจำทุกวัน และห้ามทิ้งมูลสัตว์หรือมูลฝอยในที่สาธารณะหรือแหล่งน้ำสาธารณะ

ข้อ ๓๓ ต้องทำความสะอาด กวาดล้างโรงเรือนเลี้ยงสุกร และบริเวณโดยรอบโรงเรือนให้สะอาดทุกวันให้มีลักษณะที่ดียู่เสมอ รวมทั้งต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะเพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ

ข้อ ๓๔ ต้องจัดให้มีที่เก็บกักมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลโดยเฉพาะไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็น เป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

ข้อ ๓๕ ห้ามทิ้งมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในที่ดินสาธารณะหรือทางน้ำสาธารณะหรือในที่อื่นใดนอกจากที่รองรับมูลฝอยที่ถูกสุขลักษณะที่ได้จัดไว้

ข้อ ๓๖ การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษและเหตุรำคาญ ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข

หมวด ๖
การจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์พาหะนำโรค

ข้อ ๓๗ ต้องมีการป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและถูกต้อง

ข้อ ๓๘ การกำจัดซากสัตว์ให้ใช้วิธีเผาหรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของสัตว์และพาหะนำโรค ดังนี้

(๑) การกำจัดซากสัตว์โดยการฝัง ต้องมีเนื้อที่เพียงพอ และอยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึง โดยฝังซากลึกจากผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราด หรือโรยบนส่วนต่าง ๆ ของซากสัตว์จนทั่วและกลบหลุมดิน

(๒) การกำจัดซากสัตว์โดยการเผา ต้องมีสถานที่เผาหรือเตาเผาอยู่ในบริเวณที่เหมาะสมในการใช้เผาซากจนหมด การเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

(๓) สถานที่กำจัดซากสัตว์ต้องห่างจากบริเวณอาคาร หรือโรงเรือนเลี้ยงสัตว์อาคารสำนักงาน อาคารพักอาศัย

ข้อ ๓๙ ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์และพาหะนำโรคในฟาร์ม ไม่ให้มีจำนวนมากจนก่อให้เกิดความเสี่ยงในการแพร่เชื้อโรคติดต่อ หรือก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อยู่ในบริเวณใกล้เคียง

ข้อ ๔๐ กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ในเขตพื้นที่ต้องจัดให้มีวิธีการควบคุมป้องกันมิให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสุกร ทั้งในตัวสุกร อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยง และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ

หมวด ๗

ความปลอดภัย และการจัดการปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ

ข้อ ๔๑ ถ้ามีการสูบบุหรี่ไฟไหม้แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ

ข้อ ๔๒ ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญ ต่อผู้ที่อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ ๔๓ จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไปจนสมควร จนเป็นเหตุให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญต่อผู้อยู่อาศัย

ข้อ ๔๔ ควรจัดให้มีห้องเก็บสารเคมี น้ำยาฆ่าเชื้อหรือสิ่งของที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรืออัคคีภัยได้ง่ายโดยเฉพาะตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๔๕ ควรจัดให้มีห้องพยาบาลหรือชุดปฐมพยาบาลที่ครบรายการไว้ใน สถานประกอบกิจการและพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา

ข้อ ๔๖ ระดับเสียงในสถานประกอบการเลี้ยงสุกร ในเวลากลางวันต้องมีระดับเสียงเฉลี่ย ๘ ชั่วโมงไม่เกิน ๙๐ เดซิเบล (เอ) ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

ข้อ ๔๗ ระดับความเข้มข้นของก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์และก๊าซแอมโมเนีย บริเวณคอกเลี้ยงสุกรต้องไม่เกินค่ามาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงาน

ข้อ ๔๘ วิธีการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการให้ใช้วิธีการตรวจวัดของหน่วยราชการไทย ในกรณีที่ไม่มีวิธีการตรวจวัดที่เป็นมาตรฐานกำหนดไว้ ให้ใช้วิธีการตรวจวัด ที่ท้องถิ่นยอมรับ

ข้อ ๔๙ ให้ควบคุมป้องกันกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานประกอบกิจการมิให้มีกลิ่น น้ำเสีย เขม่าควัน เสียง ฝุ่น และความร้อน เป็นต้น ที่จะทำให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

หมวด ๘
การขออนุญาต

ข้อ ๕๐ ผู้ใดประสงค์จะเลี้ยงสุกร จะต้องยื่นคำขออนุญาตเลี้ยงสุกรต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามแบบที่กำหนดพร้อมด้วยหลักฐานดังต่อไปนี้ อย่างละ ๑ ชุด

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน / สำเนาบัตรข้าราชการ / สำเนาบัตรพนักงาน รัฐวิสาหกิจ

(๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๓) สำเนาหนังสือการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล กรณีผู้ขอเป็นนิติบุคคล

(๔) หนังสือมอบอำนาจ พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้าน ที่รับรองความถูกต้องของผู้มอบอำนาจและผู้รับมอบอำนาจ กรณีผู้ขอใบอนุญาตไม่สามารถยื่นคำขอได้ด้วย ตนเอง

(๕) สำเนาใบอนุญาตตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๖) ใบอนุญาตฉบับจริง กรณีต่ออายุใบอนุญาต

(๘) แผนผังแสดงบริเวณ พื้นที่เลี้ยงสัตว์ โรงเก็บอาหาร ผสมอาหารสัตว์ พื้นที่ทำลาย ชากสัตว์ พื้นที่บำบัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูล อาคารสำนักงานและบ้านพักอาศัย

(๙) อื่น ๆ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร

หมวด ๙
บทกำหนดโทษ

ข้อ ๕๑ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ข้อใดข้อหนึ่ง มีความผิดตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท

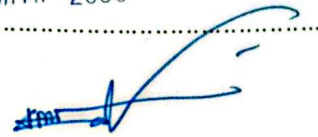
บทเฉพาะกาล

ข้อ ๕๒ ผู้ใดที่ได้รับใบอนุญาตก่อนวันที่ข้อบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับให้ดำเนินการต่อไปได้ แต่ต้องจัดให้มีมาตรการป้องกันเหตุรำคาญหรือผลกระทบต่อสุขภาพที่อาจเกิดแก่ผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง อย่างมีประสิทธิภาพตามวิธีการที่กำหนดในข้อบัญญัตินี้

ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ห้ามมิให้เพิ่มจำนวนสุกรมากกว่าที่มีอยู่เดิม เว้นแต่ กรณีมีเหตุจำเป็นให้นำความในข้อ ๗ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ ส.ค. ๒๕๖๘

(นายเสวียน สุทธิไชยา)
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง

เห็นชอบ

(นายนิมิต ปัทมเจริญ)
นายอำเภอชุมพวง

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมทำข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลโนนรัง
เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร
พ.ศ. ๒๕๖๘

ประเภทกิจการ : การเลี้ยงสุกร	อัตราค่าธรรมเนียม	หมายเหตุ
ก. ตั้งแต่ ๑๐ - ๒๐ ตัว	๑๕๐ บาท / ปี	
ข. ตั้งแต่ ๒๑ - ๔๐ ตัว	๓๐๐ บาท / ปี	
ค. เกินกว่า ๔๐ ตัวขึ้นไป	๕๐๐ บาท / ปี	